

рични трагедии и балет-опери), „Les troqueurs“ — „Размѣнвачитѣ“ (1753) и „La coquette trompée“ „Измамената кокетка“ — (които се считатъ за първитѣ французски комически опери), 6 солосонати за цигулка съ В., 6 триосонати, симфонични концерти“ на 4 партии („Concerts de symphonies à 4 parties), както и мотети за „Консеръ спиритуелъ“, д'О. е преработилъ нѣкои стари французски опери, и затова е получилъ званието „Compositeur de l'Académie Royale de Musique“ — компонистъ на „Голѣмата опера“.

Огински, Михаелъ Клеофасъ графъ — Oginski, Michael Kleophas Graf — полски компонистъ, род. 7 окт. 1765 въ Гузовъ при Варшава, умр. 18 окт. 1833 въ Флоренция, ученикъ на Козловски и Виоти, следъ полскитѣ движения живѣлъ продължително въ Италия, но следъ амнистията се завръща и бива назначенъ царски съветникъ въ Петербургъ; компониралъ 14 полонези, много романси и маршове.

Ода, лат. oda — у старитѣ гърци — лирически поезии, по подобие на които се пишатъ и сега. Въ музиката О. има повече речитативенъ (декламационенъ) — отколкото мелодически характеръ.

Онакъ, Крсто — словенски компонистъ, род. 20 мартъ 1888 въ Сиверичъ — Далмация, свършилъ гимназия въ Сения, философия въ Франевацкото училище въ Шибеникъ, и теология въ Макарьско и Мюнхенъ. Музика училъ още като ученикъ въ Сения (хармония), а въ Шибеникъ — композиция и цигулка при Матиашъ Мелихеръ и въ Мюнхенъ (1911—1913), композиция и органъ при Д-ръ П. Хартманъ, а 1919—1922 посещава майсторската школа на Витеславъ Новакъ въ Прага, която завършва съ успѣхъ — абсолвиралъ съ соната, ор. 1 — за цигулка и пиано — отличена съ награда. Отъ 1922 О. работи въ музикалната академия на Загребъ, като професоръ по хармония, контрапунктъ, пиано и италиански езикъ. Освенъ църковни работи, писалъ е и: мъжки хорове — „Легенда за тжния братъ“, „Радостна нощъ въ града“, „Ново поколѣние“, „Ковачъ“ и др.; смѣсени: Рапсодии I и II, шестъ хармонизации на край-

морски народни пѣсни, оркестрова югославянска сюита, хоро, увертюра за пѣне и оркестъръ, „Майка-вдовица“ — балада, „Циганинъ“ и др., пѣсни съ съпроводъ на пиано; за цигулка и пиано (сюити, легенди и пр.); струнни квартети (I и II); псалми: 123, 130 и 150 за баритонъ, цигулка, виола, чело и арфа; църковни: меса въ В dur — за органъ, оркестъръ, соли и хоръ. О. се занимава и съ проучване на народни напѣви, служи си съ съвременна техника — съ драматична и красива мелодическа линия, при словенски народенъ характеръ на творбитѣ му.

Одеонъ, гр. ὀδεῖον, лат. odeum — при старитѣ гърци и римлянитѣ — голѣми постройки съ стѣлове (колони), направени амфитеатрално, служачи за театрални представления и музикални изпълнения. Първиятъ О. е построенъ 442 пр. Хр. въ Атина отъ Перикълъ, а по-късно Херодотъ Атикусъ построява втори, побиращъ нѣколко хиляда души.

Одефонъ, гр. oedephone — име на единъ клавишенъ инструментъ, изнамѣренъ отъ Бандербургъ въ Вiena. съ металически прѣтчета, подобенъ на клавицилиндера на Хладни.

Одингтонъ, Валтеръ — Odington, Walter — бенедиктински монахъ, музикаленъ писателъ отъ първата половина на XIV в., който въ съчинението си De speculatione musices обосновава пръвъ консонанса на голѣмата и малка терца.

Одо дьо Клюни — Odo de Clugny — наричанъ „свети“, музикаленъ писателъ и виденъ теоретикъ отъ X в., род. 878, умр. 18 ноем. 942 въ манастира Клюни, каноникъ и пѣвецъ въ Туръ, манастиритѣ Бомъ, Орилакъ и Клюни, писалъ нѣколко теоретически трактата. О. е въротно този, който замѣня старата буквена нотация А—G съ разпространената по-късно А В С D E F G, отговаряща на нашата А В С d e f g, въ вѣвждайки и двойната форма на бемола като ♭ rotundum и ♮ quadratum. Нѣкои отъ съчиненията на О. съ печатани въ прочутитѣ сборници „Scriptores ecclesiast de musica“ — „Църковни музикални писатели“ на Гербертъ.